

—Αὐτὴ ἡ κορδέλα ποῦ ξετυλίγει ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὰ συγχίζει πάλι μακρὰ μέσα στὸ ἄπειρο, καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι χωρίζει τὴν Ἀσία ἀπὸ τὴν Ἑβρώπη.

Καὶ πῶς, ἐρώτησα, εἴτανε ποτὲ χωρισμένες; Ἀλοίμονο! Τὸ διάστημα καὶ ὁ καιρὸς ἀλλάζουν τίποτε ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ φύση τῶν πραγμάτων;

Οἱ στίχοι ποῦ ἔγραψε ὁ Χαφιζ καὶ ὁ Σιαδὴ διαβάζονται πίσω ἀπὸ μιὰ πλεχτὴ καλύπτρα τοῦ προσώπου.

Εἶναι γραμμένοι ἀπάνω σὲ δυὸ μεγάλα μίτια ποῦ φωσφορίζουν σὰ γυαλιὰ μέσα στὸ σκοτάδι.

Εἶναι ληρικοὶ στίχοι, ἀλλὰ εἶναι καὶ δράματα καὶ τραγωδίες.

Ὁ ἀέρας τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἐσφύριξεν αἶσφαινα.

— Εἶναι καὶ κομωδίες, εἶπε...

Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐσυνήθισαν νὰ μιλοῦν σιγὰ καὶ νὰ κινοῦνται μὲ στενοχωρία, ἐχίρηκαν περισσό-
τερον ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὴ **σιγμῇ**.

Παραδόθηκαν στὴν ἡδονή, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀστρατὴ — ἕνας στεναγμὸς καὶ ἕνας κρυφὸς λόγος.

Κύτταξε τὸν ἀρχοντικὸ γέρο ποῦ κάθεται ἀκίνη-
τος. Πρόσεξε πόσον εἶναι νέος...

Στὸ βρεγμένο δρόμο ἓνα πασουμάκι ἀποτύπωσε τὸ τόσο διὰ σχῆμα του.

Φαίνεται ἔπειτα νὰ ἀντήχησε σ' ἓνα καλτερίμι.

Προσεχτικὸ, δὲν ἄφησεν ἄλλα ἔχνη παρὰ μόνον ὅσο εἴτανε γιὰ νὰ μὴ προδοθῇ καὶ γιὰ νὰ βασανίσῃ.

Ἐνὰ ρόδο προχτὲς μοῦ προσφέρθηκε ἀνε-
παίντευτα.

Ἀρέψε με, μοῦ εἶπε, καὶ μὲ παρωκάλεσε.

Ἀνασκήρτησα γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλ-
μησα νὰ ἀπλώσω.

Τὰ μαλλιά μου εἶναι ἄσπρα, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ τὰ στολίσω μὲ σὲ καὶ ἡ κάρδιά μου ραγισμένη γιὰ νὰ γείνει γλάστρα σου.

Θὰ ἐφάνταζες ἀκόμα σὰ μιὰ ματωμένη πληγὴ στὸ στήθος μου ἀπάνω.

Σὲ φειδοῦμαι γιατί μὲ ἐνίκησες. Εἶσαι ἀνυπόμονο, ἀλλὰ εἶσαι ἀθῶο...

Στὸ νταντελοτὸ παραθαλάσσιο ἡ φειδωτὴ γραμ-

μὴ τῶν μεγάλων σπιτιῶν κάθε τόσο ἀνανεώνεται.

Τὸ κῆμα πότε τὰ θωπεύει ἡρέμα καὶ πότε τὰ χτυπᾷ μὲ ἀφρούς.

Εἶναι παλατάκι καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ γεμάτα φωνὲς καὶ θόρυβο.

Εἶναι ὅμως καὶ ἄλλα κατὰλειστα καὶ ἐγκατα-
λειμένα. Μερικὰ καμμένα, μεταβλημένα σὲ σωρούς καὶ σὲ σκόνη.

«Ἡ ἁμαρτία, ἀλήθεια, γεννᾷ θάνατο», φωνάζει ἐδῶ ἡ ἄγρια θάλασσα, ἀλλὰ ἡ ἴδια πάλι θάλασσα τραγουδάει σιγαλινὰ παρέχει, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποῦ εἶναι καὶ αὐτὴ γεννημένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ὡς τόσο τὰ σιωπηλὰ παλάτια καὶ τὰ ἐρείπια ἀπολογοῦνται καὶ φοβερίζουν...

Ἐξω ἀπὸ τὸ Γυλδὶζ γεύομαι τὴ μελωχολικὴ ὥρα τοῦ ἡλιοβασίλεματος.

Ἀπὸ τὸ μινερὲ δεξιὰ ἡ μεγάλη φωνὴ ὑπενθυ-
μίζει στοὺς πιστοὺς τὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τὸν ἓνα θεόν.

Φύση καὶ τέχνη ἐκεῖ εἶναι ἐξ ἴσου ἀξιοθαύμαστα καὶ πένθιμα μαζί, καὶ ἡ φωνὴ οἷτε ἀνησιγχεῖ, οἷτε παρηγορίζει.

Ὡς τόσο ἡ ψυχὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἡρεμία καὶ
πρωτότητα.

Ὅμως κάθε ἄγιο πρέπει πάντα κάτι νὰ τὸ ὑ-
βρίζει.

Ἐνα κοράκι ἐμαύρισε τὸ γλαυκὸ θόλο καὶ ἔκρω-
ξεν ἄγρια.

Ἐσκεπάστηκεν ἔτσι οὐρανὸς καὶ κόσμος ἀπὸ ἀ-
πελπισία καὶ ἐγκατάλειψη...

Εἶδα κ' ἐγὼ τὸν Κεράτιο μέσα στὸ αἶμα.

Εἴτανε τὸ βράδυ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς.

Σὰν σπάθες Κοῦρδων οἱ φλόγες ἔριχναν ἀπὸ
ψηλὰ μέσα στὸ νερὸ πελώριο κονφάρια καὶ γιγάν-
τιους μαύρους σκελετούς.

Παρίσι, 25 Αὐγούστου 1911

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἡ παληκαριὰ τῆς γυναίκας δειχνεται στὸ σπῆτι της.
Νὰ θεμελιώσει γερὰ τὸ σπῆτι της, τὴν οἰκογένεια. Γιὰ νὰ
γίνει ἔθνος, πρέπει πρῶτα νὰ φκιαστεῖ ἡ κοινωνία. Καὶ ἡ
κοινωνία ἀπὸ τὴν οἰκογένεια θὰ γίνει. Ἐχεις ἡθικὰς οἰκο-
γένειες; ὁἶχεις καὶ καλὴ κοινωνία, ὁἶχεις καὶ ἔθνος με-
γάλο καὶ τιμημένο.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ